

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Błus

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 listopada 2017 r.

sprawy **J.K.**,

skazanego z art. 207 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w [...]

z dnia 21 lutego 2017 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w [...]

z dnia 10 czerwca 2016 r.,,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

[...] oskarżony został o to, że:

„1. co najmniej od kwietnia 2010 r. w [...] przy ul. [...] do dnia 30 czerwca 2013 r. znęcał się fizycznie i psychicznie nad żoną B. S.- K. poprzez grożenie jej bronią, popychaniem, grożeniem pozbawieniem życia, pobiciem, zniszczeniem, wyzywał ją od ścierw, kurew, podmiotów esbeckich, tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k.,

2. co najmniej od kwietnia 2010 r. w [...] przy ul. [...] do dnia 30 czerwca 2013 r. groził B. S.-K., że ją zniszczy, spali, pobije i zabije, a groźby te wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.”.

Sąd Rejonowy w [...] w XIV Wydziale Karnym wyrokiem z dnia 10 czerwca 2016 r. orzekł, co następuje:

- I. oskarżonego J.K. w ramach zarzucanych mu w pkt I i II czynów uznał za winnego tego, że w okresie co najmniej od kwietnia 2010 r. do 30 czerwca 2013 r. w [...] przy ul. [...] znęcał się psychicznie nad żoną B. S.-K. w ten sposób, że także znajdując się pod wpływem alkoholu groził jej bronią, pozbawieniem życia lub pobiciem, że ją „zniszczy” oraz wyzywał słowami powszechnie uważanymi za obelżywe w tym m.in. od „ścierw” i „pomiotów esbeckich”, tj. popełnienia występku z art. 207 § 1 k.k. i za to skazał go, zaś na podstawie art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie;
- II. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 250 zł, w tym 180 zł tytułem opłaty sądowej.

Apelację od wyroku wniósł obrońca oskarżonego J.K., zaskarżając go w całości na korzyść oskarżonego. Powołując się na przepisy art. 438 pkt 2 oraz 3 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił rażące naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- „1. art. 410 k.p.k. poprzez wydanie wyroku opartego jedynie na części zgromadzonego materiału dowodowego i pominięcie istotnych okoliczności dla rozstrzygnięcia sprawy, a które zostały ujawnione na rozprawie głównej;
2. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez zaniechanie zbadania i nie uwzględnienie okoliczności świadczących na korzyść oskarżonego. Sąd nie wziął pod rozwagę okoliczności wynikających z zeznań świadków [...];
3. art. 193 § 1 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i nie powołanie biegłego lub biegłych z zakresu psychologii w sytuacji, gdy stwierdzenie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy wymagało wiadomości specjalnych oraz oparcie się na opinii psychologicznej sporządzonej przez osobę, która nie została powołana, jako biegły sądowy w niniejszej sprawie;
4. art. 168a k.p.k. poprzez dopuszczenie dowodu z nagrania rozmowy telefonicznej pomiędzy oskarżonym, a A. S. oraz stenogramu z tej rozmowy (k. 15-

16) w sytuacji gdy w/wskazane dowody winny zostać oddalone, jako niedopuszczalne z racji, iż zostały uzyskane poprzez dokonanie czynu zabronionego;

5. art. 393 § 3 k.p.k. (w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 roku), poprzez dopuszczenie dowodu z nagrania rozmowy telefonicznej pomiędzy oskarżonym, a A. S. oraz stenogramu z tej rozmowy (k. 15-16) w sytuacji gdy w/wskazane dowody winny zostać oddalone jako niedopuszczalne;

6. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów przez danie wiary zeznaniom oskarżyciela subsydiarnego: B. S.-K. oraz zeznaniom świadków: [...], a odmówienie jej wyjaśnieniom oskarżonego J.K. oraz innym świadkom wskazanym w uzasadnieniu apelacji, w sytuacji gdy zeznania w/wskazanych świadków nie są spójne i wiarygodne, a wyjaśnienia oskarżonego są spójne i konsekwentnie pokrywają się z zeznaniami powołanych przez niego świadków, z materiałem dowodowym obrazującym interwencje funkcjonariuszy Policji oraz z opinią RODK; co w konsekwencji wywołało:

7. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez:

a) przyjęcie, iż [...] co najmniej od kwietnia 2010 roku do dnia 30 czerwca 2013 roku w [...] przy ul. [...] znęcał się psychicznie nad żoną w ten sposób, że także znajdując się pod wpływem alkoholu groził jej bronią, pozbawieniem życia lub pobiciem, że ją „zniszczy” oraz wyzywał słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe w tym m.in. od „ścierw” i „podmiotów esbeckich”.

W razie nieuwzględnienia zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. obrońca oskarżonego zarzucił również naruszenie:

„8. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez nie zaliczenie na korzyść oskarżonego wątpliwości tj. faktu, że podczas wykonywanych interwencji policji, ani razu nie stwierdzono, aby oskarżony był po spożyciu alkoholu, aby był agresywny, awanturował się, co więcej funkcjonariusze Policji po rozpytaniu sąsiadów nie uzyskiwali również informacji o awanturach, co przeczy twierdzeniom oskarżycielki subsydiarnej. Świadek A. L. będący sąsiadem małżeństwa również nie słyszał, ani nie był świadkiem awantur, czy też wyzwisk stosowanych przez oskarżonego w kierunku żony, co wskazał w swoich zeznaniach. Wątpliwości, które z całą pewnością istniały w niniejszej sprawie odnośnie nagranej rozmowy telefonicznej, również nie zostały zaliczone na

korzyść oskarżonego. Świadek A. S. w swych zeznaniach wielokrotnie wskazała, iż nagrana rozmowa telefoniczna nie dotyczyła B. S., lecz filmu pt. „Różyczka”.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego J.K. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie w/w oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy w [...] wyrokiem z dnia 21 lutego 2017 r., w sprawie za sygnaturą akt: X Ka ../16, co do zasady utrzymał wyrok Sądu Rejonowego w [...] z dnia 10 czerwca 2016 r., w sprawie za sygnaturą akt: XIV ../14, skazujący J.K. na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie.

Powyższe orzeczenie w drodze kasacji zaskarżył obrońca skazanego, zarzucając obrazę:

„1. art. 449 § 2 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez wydanie orzeczenia przez Sąd odwoławczy w niewłaściwym składzie, tj. w składzie trzyosobowym w sytuacji, gdy w niniejszej sprawie Sąd odwoławczy winien orzekać w składzie jednoosobowym;

2. art. 77 § 9 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, w zw. z art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez wydanie wyroku przez Sąd, w którego składzie zasiadał sędzia nieuprawniony do orzekania w niniejszej sprawie, tj. delegowany Sędzia Sądu Rejonowego R. S. bez uprzedniej właściwej zgody Kolegium tego Sądu;

3. art. 404 § 2 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez wydanie wyroku przez Sąd, którego skład uległ zmianie;

4. art. 113 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k. poprzez niepodpisanie wyroku wydanego przez Sąd Rejonowy w [...] z dnia 10 czerwca 2016 roku (XIV K ../14);

5. art. 410 k.p.k. poprzez wydanie wyroku opartego jedynie na części zgromadzonego materiału dowodowego i pominięcie istotnych okoliczności dla rozstrzygnięcia sprawy, a które zostały ujawnione na rozprawie głównej, tj.:

a. zeznań A. L. (k. 322);

b. opinii RODK (k. 41-48);

c. zeznań H. K.;

d. zeznań [...] - uzasadnienie w treści pisma;

6. art. 4 k.p.k. w związku z art. 7 k.p.k. poprzez zaniechanie zbadania i nieuwzględnienie okoliczności świadczących na korzyść oskarżonego. Sąd nie wziął pod rozwagę okoliczności wynikających z zeznań świadków: [...] oraz z opinii RODK (k. 41- 48) - uzasadnienie w treści pisma;

7. art. 168a k.p.k. (w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 roku w zw. z art. 4 k.p.k.) poprzez dopuszczenie dowodu z nagrania rozmowy telefonicznej pomiędzy oskarżonym, a A. S. oraz stenogramu z tej rozmowy (k. 15-16) w sytuacji, gdy w/wskazane dowody winny zostać oddalone, jako niedopuszczalne z racji iż zostały uzyskane poprzez dokonanie czynu zabronionego;

8. art. 393 § 3 k.p.k. (w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 roku w zw. z art. 4 k.p.k.), poprzez dopuszczenie dowodu z nagrania rozmowy telefonicznej pomiędzy oskarżonym, a A. S. oraz stenogramu z tej rozmowy (k. 15-16) w sytuacji, gdy w/wskazane dowody winny zostać oddalone jako niedopuszczalne;

9. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów przez danie wiary zeznaniom oskarżyciela subsydiarnego: B. S.- K. oraz zeznaniom świadków: [...], a odmówienie jej wyjaśnieniom oskarżonego J.K. oraz innym świadkom wskazanym w treści niniejszego pisma, w sytuacji gdy zeznania w/wskazanych świadków nie są spójne i wiarygodne, a wyjaśnienia oskarżonego są konsekwentne i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym, tj. zeznaniami powołanych przez niego świadków, z materiałem dowodowym obrazującym interwencje funkcjonariuszy Policji oraz z opinią RODK,

co w konsekwencji wywołało:

10. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez:

a) przyjęcie, iż [...] co najmniej od kwietnia 2010 roku do dnia 30 czerwca 2013 roku w [...] przy ul. [...] znęcał się psychicznie nad żoną w ten sposób, że także znajdując się pod wpływem alkoholu groził jej bronią, pozbawieniem życia lub pobiciem, że ją „zniszczy” oraz wyzywał słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe, w tym m. in. od „ścierw” i „pomiotów esbeckich”;

w razie nieuwzględnienia zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. zarzucił również naruszenie:

„11. art 5 § 2 k.p.k. poprzez niezaliczenie na korzyść oskarżonego wątpliwości, tj. faktu, że podczas wykonywanych interwencji Policji, ani razu nie stwierdzono, aby oskarżony był po spożyciu alkoholu, aby był agresywny, awanturował się, co więcej funkcjonariusze Policji po rozpytaniu sąsiadów nie uzyskiwali również informacji o awanturach, co przeczy twierdzeniom oskarżycielki subsydiarnej. Świadek A. L., będący sąsiadem małżeństwa również nie słyszał, ani nie był świadkiem awantur, czy też wyzwisk stosowanych przez oskarżonego w kierunku żony, co wskazał w swoich zeznaniach. Wątpliwości, które z całą pewnością istniały w niniejszej sprawie odnośnie nagranej rozmowy telefonicznej, również nie zostały zaliczone na korzyść oskarżonego. Świadek A.S. w swych zeznaniach wielokrotnie wskazała, iż nagrana rozmowa telefoniczna nie dotyczyła B. S.-K., lecz filmu pt. „Różyczka”.”

W konkluzji autor kasacji wniósł o:

- I. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania do Sądu pierwszej instancji;
- II. wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Rejonowego w [...] z dnia z dnia 10 czerwca 2016 r., - do czasu rozpoznania niniejszej kasacji.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w [...] wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Analiza akt sprawy wykazała, że zarzut sformułowany w pkt. 1 nadzwyczajnego środka zaskarżenia nie zasługiwał na uwzględnienie. Otóż zgodnie z treścią art. 449 § 2 k.p.k., skład orzekający w sprawie, w której postępowanie przygotowawcze zakończyło się w formie dochodzenia może być także trzyosobowy, jeżeli prezes sądu lub sąd postanowi inaczej. I tak też się stało w przedmiotowej sprawie, gdyż zostało wydane zarządzenie wyznaczające skład trzyosobowy (k. 447).

Na aprobatę nie zasługiwał również zarzut drugi. Wbrew bowiem twierdzeniom obrońcy J.K., w składzie orzekającym zasiadał sędzia delegowany w

sposób zgodny z obowiązującym porządkiem prawnym. Trzeba zaznaczyć, że delegacja nastąpiła w myśl art. 77 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2016 r., poz. 2062 ze zm.; dalej: u.s.p.), a więc – w przeciwieństwie do wypadku określonego w treści art. 77 § 9 u.s.p. - nie była wymagana zgoda Kolegium Sądu Okręgowego w [...] na wykonywanie obowiązków w Sądzie Okręgowym przez Sędziego Sądu Rejonowego R. S.

Nie doszło także do żadnych uchybień związanych z wydaniem wyroku przez zmieniony skład orzekający w sprawie. Bezspornie bowiem z akt sprawy wynika, że w dniu 21 lutego 2017 r. do Sądu Okręgowego w [...] wpłynęły akta z Prokuratury Rejonowej 3 Ds. .../14, o co zwrócił się w dniu 18 listopada 2016 r. ten Sąd nie podejmując wówczas żadnych innych czynności. Po wpłynięciu wymienionej dokumentacji Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie odwoławcze od początku, w zmienionym składzie, czego wyraźnie dowodzi protokół z rozprawy apelacyjnej (k. 480). Nie może być zatem mowy o wystąpieniu, wskazanego w pkt. 3 kasacji, uchybienia.

Także zarzut kasacji określony w pkt. 4 nie mógł być uznany za trafny. Wprawdzie w tej części nadzwyczajnego środka zaskarżenia obrońca J.K. wskazał na brak podpisania wyroku wydanego przez Sąd Rejonowy, to już w uzasadnieniu kasacji w istocie podniósł, iż podpis został złożony, ale w sposób niestaranny. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem, z którym mógł nie zapoznać się wcześniej skarżący, polska procedura karna nie wymaga, aby podpis sędziego pod wyrokiem był czytelny albo pozwalający stwierdzić, że został złożony przez określonego sędziego. Oznacza to, że wyodrębnione znaki pod orzeczeniem są podpisem w rozumieniu art. 113 k.p.k., a zatem nie wywołują skutku określonego w art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k. (zob. np. wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 24 stycznia 2014 r., VI Ka 1155/13, LEX nr 1891139).

Pozostałe zarzuty zaprezentowane w kasacji nie wskazywały na zaistnienie jakiegokolwiek uchybienia wymienionego w art. 439 § 1 k.p.k., co w sytuacji, gdy nie doszło do skazania J.K. na karę bezwzględnego pozbawienia wolności, powodowało wykluczenie rozpoznania zarzutów sformułowanych w pkt. 5-11 omawianego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Do kasacji spełniającej bowiem wymagania określone w treści

art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k. nie powinno się dołączać innych zarzutów niż wymienione w art. 439 k.p.k. (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2017 r., III KK 139/17, LEX nr 2340588).

Mając powyższe na uwadze należało orzec, jak na wstępie.

kc